

Λακων. "Αν δὲ σ' ἀντίκοβκα, ἔθεν νὰ τόνε χτυπήσης Κύπρ. Καλὰ ἔκαμες τὸ ἀντίκοβες με αὐτόθ. Θὰ τὸ 'κανε χωρὶς ἄλλο . . . ἂν δὲ βρίσκονταν ἐκεῖ δὴ τρεῖς χωριανοὶ μας νὰ τὸν ἀντισκόβουν ΚΠασαγιάνν. ἔνθ' ἂν. β) Καθόλου, διακόπτω τὴν συνέχειάν τινος Πελοπν. (Ἀρκαδ. Βούρβουρ.) — ΔΣολωμ. ἔνθ' ἂν. ΓΜαρκορ. ἔνθ' ἂν. : Μ' ἀντίκοβες τὴν ὁμιλία μου Βούρβουρ. Μ' ἀντίκοβες τὸ λόγο - τὴν κουβέντα Ἀρκαδ. || Πουήμ.

Καὶ οἱ βροντὲς καὶ τὸ σκοτάδι, | ὁποῦ ἀντίσκοφτε ἡ φωτιά, ἐπαράστεναν τὸν Ἄδην, | ποῦ ἀκαρτέρειε τὰ σκυλιὰ ΔΣολωμ. ἔνθ' ἂν. :

. τοῦ τόπου τὰ σκοτάδια
μόνον ἀντίκοβε τὸ φῶς ἀπ' τὸ καντήλι ἐκεῖνο
ΓΜαρκορ. ἔνθ' ἂν. 2) Διακόπτω τινὰ ὁμιλοῦντα Ἀντι-
κύθ. Ἡπ. Κέρκ. Κεφαλλ. Κρήτ. (Σέλιν.) Κύθηρ. Πάρ.
Πελοπν. (Ἀρκαδ. Λακων. Μάν.) Στερελλ. (Αἰτωλ.) κ. ἄ. :
"Ὀδας κρένω μὴ μ' ἀδισκόφτης Ἀντικύθ. Μὴ δὲν ἀδικό-
βης Κύθηρ. Τὸν ἀντίσκοφε 'ς τὴ μέση Ἀρκαδ. Καλὰ τὰ 'λι
αὐτός, ἀλλὰ τὸν ἀντίκουμι οὐ ἄλλους Αἰτωλ. Μὴ μ' ἀν-
κόβ'ς ἀπ' τὴν κ'βέντα μ' αὐτόθ. || Γνωμ. "Α θέλης νὰ τὸν
πιάσης τὸν πρεῦτη, μὴ τὸν ἀντίκόβης Λακων. Ἡ σημ. καὶ
ἀρχ. Πβ. Ξενοφ. Ἑλλ. 2, 3, 15 «ὁ δὲ Θηραμένης ἀντέ-
κοπτε λέγων». 3) Ἐπὶ ψυχορραγοῦντος, διακόπτω τὴν
πρὸς τὸν θάνατον ἀγωνίαν Πελοπν. (Καλάβρυτ.) : Μὴ
φωναίετε καὶ τὸν ἀντισκόβετε, ἄφτε τον νὰ ἐλευθερωθῇ.
Αὐτὸς τραύαγε ἀπὸ χιτῆς, ἀλλὰ τὸν ἀντισκόβανε. Συνών.
ἀγγελοκόβω 1.

άντικρατῶ Κέρκ. — ΚΘεοτόκ. Καραβέλ. 64 καὶ Οἱ
σκληάβ. 291 καὶ 409 Στερελλ. (Αἰτωλ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀντὶ καὶ τοῦ ρ. κροατῶ.

1) Κρατῶ ὀπίσω, συγκρατῶ, σταματῶ Κέρκ. — ΚΘεοτόκ.
ἔνθ' ἂν. : Μὴν ἀντικρατῆσης τ' ἄλογο καὶ μὴ φοβᾶσαι γιὰ
μένα, τὰ ποδάριά με βαστοῦν Κέρκ. Ἐφώταξε πασκίζοντας
ν' ἀντικρατῆση τὸ χαχάρισμά της ΚΘεοτόκ. Καραβέλ. 64
Μιὰ συγκίνησι ποῦ δύσκολα τὴν ἀντικρατοῦσε ΚΘεοτόκ. Οἱ
σκληάβ. 291. Ἐκαμε δύναμι γιὰ ν' ἀντικρατῆση τὰ δάκρυά του
καὶ τὸ θυμὸ του αὐτόθ. 409 Συνών. ἀποκρατῶ. 2)
Ἐπὶ ζυγοῦ οἰουδήποτε, δὲν λειτουργῶ καλῶς, παρέχω
στάθμησιν ἀνακριβῇ Στερελλ. (Αἰτωλ.) : Δὲν τοῦ λέει καλὰ
αὐτὸ τοῦ στατέρ', ἀντικρατῶ. Ἦταν ξιζ'κον τοῦ ἄλεσματος, τοῦ
ζύμασι οὐ μ' λουνᾶς μ' ἔνα στατέρ' π' ἀντικρατῶ.

ἀντίκριμα τό, Κεφαλλ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀντὶ καὶ τοῦ οὐσ. κριμα.

Κριμα, ἁμαρτία : Ἄσμ.

Δὲν εἶναι κριμα καὶ ἁμαρτία καὶ ἀντίκριμα μεγάλο,
τρεῖς ἀδερφάδες εἴμαστε κ' οἱ τρεῖς στοιχεῖα νὰ πάμ.

ἀντικρινά ἐπίρρ. κοιν.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀντικρινός.

Ἀντικρύ, ἀπέναντι : Ἀντικρινά εἶναι τὸ σπῆτι του, πήγαινε
νὰ τὸν εὔρης. Κάθεται ἀντικρινά μου. Ἐκεῖ ἀντικρινά ποῦ
βλέπεις εἶναι τὸ σκολεῖό μας. Συνών. ἀγνάντεια Α1, ἀνά-
γναντα, ἀντίκρυ, ἀντικρουστιά.

ἀντικρινός ἐπίθ. κοιν. καὶ Πόντ. ἀγκικρινὲ Τσακων.

Ἐκ τοῦ ἐπίρρ. ἀντικρὺ καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ-
-ινός.

Ὁ ἀντικρύ, ὁ ἀπέναντι κείμενος : Τὸ ἀντικρινὸ βουνὸ
-σπῆτι-χωράφι κττ. κοιν. Ἀφηκα τὸ κοφίνι μου 'ς τὴν ἀντι-
κρινὴ ἐλαῖα Παξ. Τὰν ἀγκικρινὰ μεριά (μερξά) Τσακων.
|| Ἄσμ.

Πῆγεν ὁ Γιάννης κ' ἔργειρεν κ' ἐκίλειρεν τ' ὄφιδιν
καὶ ὄντας τρεῖς τ' ἀντικρινά, ὁ Γιάννης ἔδ' ἔξαν κ' ἔρται

(ἐκίλειρεν = ἐθύμωσεν, ἔδ' ἔξαν κ' ἔρται = ἔρχεται) Πόντ.
Συνών. ἀντίκρυτος.

ἀντικρίνω Πελοπν. (Οἶν.) ἀντικρίνον Ἡπ. (Ζαγόρ.
Χουλιάρ.) Στερελλ. (Αἰτωλ.) ἀντικρένω Ἡπ. (Τζουμέρκ.
κ. ἄ.) Πελοπν. (Ἀρκαδ.) ἀντικρένον Στερελλ. (Αἰτωλ.)
Μέσ. ἀντικρεῖμαι Πελοπν. (Ἀρκαδ.)

Τὸ μεταγν. ἀντικρίνω. Τὸ ἀντικρεῖμαι ἐκ τοῦ ἀορ.
ἀντικρίθηκα κατὰ τὸ ἀντίστροφον σχῆμα ἀγαπήθηκα
-ἀγαπείεμαι, μετρήθηκα-μετρεῖμαι κττ.

Α) Μέσ. 1) Συγκρίνομαι, παραβάλλομαι Στερελλ.
(Αἰτωλ.) : Ἄσμ.

Ποιά ν' ἐκεῖν' ἡ ὁμιουρφη ν' ἀντικριθῇ οἱ μέναν ;
Διὰ τὴν σημ. πβ. μεταγν. Αἰλιαν. Ποικίλ. ἱστορ. 2, 30
«αὐτὰ κατέπρησε [δηλ. τὰ ποιήματα], ἐπεὶ τοῖς Ὀμή-
ρου αὐτὰ ἀντικρίνων ἑώρα κατὰ πολὺ ἡττώμενα». 2)
Ἀποκρίνομαι, ἀπαντῶ Ἡπ. (Ζαγόρ. Τζουμέρκ. κ. ἄ.)
Πελοπν. (Ἀρκαδ. Οἶν.) Στερελλ. (Αἰτωλ.) : Τοῦ φοναίζον
κὶ δὲ μ' ἀντικρίνι Αἰτωλ. || Ἄσμ.

Τώρα λάλησε πονλλὶ καὶ ἀηδόνη | καὶ ἀντικρίθηκε τὸ χελιδόνι
Ἡπ.

Καὶ τὸ θιοιὸ ἀντικρίθηκε ἀπ' τὴ δεξιὰ καμάρα
αὐτόθ.

Κ' ἡ κόρη ἀντικρίθηκε κ' ἡ κόρη ἀντικρένει,
κ' ἐμένα μάννα μ' ἔκαμε, μάννα σὰν τὴ δική σου

Τζουμέρκ.

Ἐκεῖνος ἀντικρίθηκε κ' ἐκεῖνος ἀντικρεῖται,
ἐγὼ εἶμαι ἄξιος καὶ γλῆσσος, γουρῆς καὶ παλληκάρι
Ἀρκαδ. β) Ἀντηχῶ Στερελλ. (Αἰτωλ.) : Ἀντικρίθ'καν
τὰ β'νὰ 'ς τὸ βρόντο. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀντικρουφῶ.

Β) Ἐνεργ. 1) Ἀποκρίνομαι, ἀπαντῶ, Στερελλ. (Αἰ-
τωλ.) : Φοναίζον γὰρ ἀπουδῶθι, ἀντικρέν' αὐτὸς ἀπουπέρα.

β) Ἀντηχῶ Στερελλ. (Αἰτωλ.) : Ἀντικρέν' ἡ φωνή μου
'ς αὐτὸν τοῦ βράχου. 2) Ἀντιλέγω, ἐναντιολογῶ Ἡπ.
(Χουλιάρ.) Στερελλ. (Αἰτωλ.) : Δὲν τ' ἀντίκρινε καθόλου
Χουλιάρ. Ποντὲ δὲν ἀντίκρινι τ' πατέρα τ' Αἰτωλ. Ἀντικρέ-
νοντι πατέρας καὶ πιδὶ αὐτόθ.

ἀντίκρισι ἡ, Ἡπ.

Ἐκ τοῦ ἀρχ. οὐσ. ἀντίκρισις.

Ἀντίρρησις. Συνών. ἀντίκρουσμα 3, ἀντιλόγημα 1,
ἀντιλογία 1, ἀντίλογος 1, ἀντιμίλημα, ἀντιμιλία.

* **ἀντικροτῶ**, ἀντικρατῶ Στερελλ. (Αἰτωλ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀντὶ καὶ τοῦ ἀρχ. ρ. κροτῶ.

Ἀντηχῶ : Ἄσμ.

Ἐκεῖ λαλοῦν οἱ πέριδες καὶ ἀντικρατοῦν τὰ πλάμα.

Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀντικρουφῶ.

ἀντικρούστης ὁ, Ἰων. (Κρήν.) Κάμπ. Κίμωλ. Μεγίστ.
Μῆλ. Μύκ. Τήν. ἀδικρούστης Ἀνδρ. Πάρ. Σέριφ. ἀδι-
κονούστ' Σαμοθρ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀντικρούω.

1) Ὁ ἀντικρούων, ὁ ἀντιτιθέμενος, ἀντίπαλος Κάμπ.
Μεγίστ. : Σ' ἡῖρα κ' ἔσένα σήμερο ἀντικρούστη Κάμπ.
| Παροιμ. φρ. Ἡῖρεν ὁ κρούστης τὸν ἀντικρούστην του (ἐπὶ
φιλέριδος σωφρονισθέντος ὑπὸ ἰσχυροτέρου ἀντιπάλου)
Κάμπ. Ἡῖρεν τὸν ἀντικρούστην του (συνών. τῇ προηγου-
μένῃ) Κάμπ. Μεγίστ. 2) Ἐπὶ τοῦ ἀνέμου, ὁ μετὰ τὴν
παῦσιν τοῦ ἀντιθέτου ἀνέμου πνέων Ἀνδρ. Ἰων. (Κρήν.)
Κάμπ. Κίμωλ. Μεγίστ. Μῆλ. Πάρ. Σέριφ. Τήν. 3) Κα-
θόλου, ὁ ἐναντίος ἄνεμος Μύκ. 4) Ὁ νοτιοδυτικὸς
ἄνεμος Σαμοθρ.

ἀντικρούω λόγ. κοιν.

Τὸ ἀρχ. ἀντικρούω.

1) 'Αντιτάσσομαι πρὸς τινα διὰ λόγων, ἀνασκευάζω τοὺς λόγους τινὸς λόγ. κοιν.: *Σηκώθηκα καὶ τὸν ἀντίκρουσα.*

β) 'Απαντῶ εἰς πειρακτικὸν δίστιχον κατὰ τοὺς χοροὺς Κάρπ. 2) 'Επὶ τοῦ ἡλίου, θερμαίνω πολὺ, καίω Κάρπ.: *'Αντικρούει ὁ ἥλιος.* 3) 'Επὶ σωματικῶν ἀλγηδόνων, προσβάλλω Κάρπ. Κεφαλλ.: *'Ἄσμι.*

Σουβλῆς τῆς κρούς εἰς τὸ πλευρόν, 'ς τὰ στήθη καὶ ἀντικρούουν Κάρπ.

άντικρυ ἐπίρρ. κοιν. καὶ Πόντ. (Κερασ.) *ἀδίκρον* Βιθυν. Θράκ. (Σαρεκκλ. κ. ἀ.) Κύνθ. Μέγαρ. Νάξ. (Γαλανᾶδ. κ. ἀ.) Σύμ. Σῦρ. κ. ἀ. *ἀδίκριον* Πάρ. *ἀγκίκρον* Τσακων. *ἀντικρὸν* Πελοπν. (Λακων.) *ἀδίκρον* Μέγαρ. *ἀντικρον* Πελοπν. (Λακων.) *ἀδίκρον* Λευκ. *ἀντίκρους* Κύπρ. *ἀντίκρυα* Ζάκ. Κάρπ. Πελοπν. (Λακων. Μεσσ.) Τήλ. *ἀδίκρυα* Ἀστυπ. Θεσσ. Λευκ. Κρήτ. (Βιάνν. κ. ἀ.) *ἀντίκρυα* Ἡπ. Θράκ. (Ἀδριανούπ.) *ἀντικρυτὰ* Πελοπν. (Αἴγ.) *ἀδίκρυτὰ* Κρήτ. (Σέλιν. κ. ἀ.) Μακεδ. (Καστορ.) *ἀντικρυτὰς* Πελοπν. (Αἴγ.) *ἀντίκρυτα* Μακεδ. (Ἀβδέλλ. Σνίχ.) Μύκ. Πελοπν. (Ἀρκαδ. Γελίν. Κορινθ. Λιγουρ. Μεσσ.) Σκῦρ. *ἀδίκρυτα* Θεσσ. Θράκ. (Αἴν.) Κρήτ.

Ἐκ τοῦ ἀρχ. ἐπίρρ. *ἀντικρύ*. Ὁ τύπ. *ἀντίκρυς* ἔκ τοῦ ἀρχ. *ἀντικρὺς*, καθ' ὃ καὶ ὁ προπαροξύτονος *ἀντικρὺς*. Ὁ τύπ. *ἀντίκρυα* καὶ οἱ ἔκ τούτου κατὰ τὰ εἰς -α ἐπιρρήματα, περὶ ὧν ἰδ. ΓΧατζιδ. ΜΝΕ 1, 55 καὶ 2, 100. Ὁ τύπ. *ἀντικρυτὰ* καὶ οἱ ἔκ τούτου κατὰ τὰ εἰς -τὰ ἐπίρρ. πβ. *ἐμπρὸς -ἐμπροστί*, περὶ ὧν ἰδ. ΓΧατζιδ. ἐν Ἐπιστ. Ἐπετ. Πανεπ. 7 (1910/11) 83. Ὁ τύπ. *ἀντίκρυτα* καὶ μεσν. Πβ. ΚΣάθα Μεσν. Βιβλ. 6, 214 «τὸν ἔναν ἀντίκρυτα τοῦ ἄλλου».

'Αντικρύ, ἀπέναντί τινος ἔνθ' ἄν.: *Τὰ σπῖτα μας εἶν' ἀντίκρυ τὸ ἔνα μὲ τ' ἄλλο. Κάθεται ἀντίκρυ γὰρ νὰ βλέπῃ κοιν. Ὁ δεῖνα ἦτονε ἀδίκρον τοαὶ τοῦ φώναξενε Βιθυν. Τὸ βράδυ τῆς ἐστρώσανε ἀδίκρυα 'ς τὴ βίγλα Κρήτ. Τὸ σπῖτα του ἔπεφτε ἀδίκρυα μὲ τὸ δικό μας Λευκ. Πάνι ἀντίκρυ οἱ 'κεῖνον τοῦ β' τοῦ Ἀδριανούπ. Σταματῇ ἀδίκρυα τοῦ δρόκου Ἀστυπ. Ἐκατοσα ἀντίκρυτα τοαὶ λόγιαζα Σκῦρ. Τὸ 'χουμε ἀντίκρυτα τὸ φεγγάρι Γελίν. Κορινθ. || Φρ. Ἀδίκρον μ' ἀδίκρον (ἀπέναντι ἀλλήλων) Θράκ. (Σαρεκκλ.) Ἀντίκρυ χαραινῆ (ἀκριβῶς τὴν χαραινῆν) Α. Ρουμελ. (Καρ.) || Ἄσμι.*

Ἀνοιξι, ποῦ σὲ 'λήμενα μὲ τ' ἄνθη στολισμένη, νὰ φέρῃς τὴν ἀγάπη μου ἀντίκρυα μου νὰ μένῃ Κάρπ.

Ἀντίκρυα μου καὶ ἀντίκρυα σου καὶ ἀντικρὺ 'ς τὸ φεγγάρι, ἐκεῖ κοιμᾶται ὁ κάκκαβος 'ς τ' ἀσήμε, 'ς τὸ λογάρι Λακων.

Ἀδίκρυα μ' ἦρτες κ' ἔκατοες σὰν ἥλιος σὰ φεγγάρι Λευκ.

Τὰ παλληκάρια τὰ καλὰ ἀγλήγορα γερονᾶνε, γερονᾶνε ἀπὸ τοῖς ὁμορφες καὶ ἀπὸ τοῖς μαυρομμάτες, ὁποῦ καθόνται ἀντίκρυτα ψηλὰ 'ς τὰ παρεθύρια Λιγουρ.

Ὅποιος φοβᾶται τὴ φωθμὰ μὴν 'κάτο' ἀδίκρυτά μου, γιατί θὰ τόνε κάβουνε τ' ἀναστενάματά μου Κρήτ.

Ὅσες ἀάπες εἶχαμεν εὐρισάν μας πίκρες, ἢ πόρτα τῆς κ' ἢ πόρτα μου ἀν-νοῖουσιν ἀντίκρους Κύπρ. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀντικρινά.

Ἄντικρινά.

**ἀντικρυάζω*, *ἀντικράζω* Πόντ. (Ἀργυρόπ. Σάντ. Χαλδ.)

Ἐκ τῆς προθ. *ἀντί* καὶ τοῦ ἀμαρτ. ρ. *κρυάζω* <κρύος>.

Καθιστῶ τι ψυχρότερον, καθιστῶ χλιαρὸν τὸ λίαν θερμὸν διὰ συγκερασμοῦ, συνήθως ἐπὶ ὕδατος: *Τὸ νερόν πολλά ζεστόν ἔν', ἀντικρύασον ἀτο Χαλδ. Νερόν ἀντικρῶσμέ-ρον. Συνών. *ἀντικρυαίνω, *ἀντικρυώνω.*

**ἀντικρυαίνω*, *ἀντικρύνω* Πόντ. (Κοτύωρ.)

Ἐκ τῆς προθ. *ἀντί* καὶ τοῦ ρ. *κρυαίνω*.

**Ἀντικρυάζω*, ὁ ἰδ.: *Τὸ νερό χαθεύ', ἀντίκρυνον ἀ (χα-θεύ' = ζεματίζει, καίει, ἀ = αὐτό).*

ἀντικρύασμαν τό, Πόντ. (Σάντ. Χαλδ.) *ἀντικρύαγμαν* Πόντ. (Χαλδ.)

Ἐκ τοῦ ρ. **ἀντικρυάζω*.

Συγκερασμὸς θερμοῦ ὕδατος μετὰ ψυχροῦ ἔνθ' ἄν.: *Τοῦ νεροῦ τ' ἀντικρύαγμαν Χαλδ. Συνών. ἀντίκρυμαν, *ἀντικρύωμα.*

ἀντικρύζω κοιν. καὶ Πόντ. (Κερασ. Οἶν. Σάντ. Τραπ.) *ἀδिकρύζω* Θράκ. (Σαρεκκλ.) Κρήτ. Μύκ. κ. ἀ. *ἀντικρύζον* Εὐβ. (Αὐλωνάρ. Κονίστρ. κ. ἀ.) Θράκ. (Ἀδριανούπ.) κ. ἀ. *ἀδικρύζον* Δαρδαν. Σκόπ. κ. ἀ. *ἀγκικρύζον* Τσακων. *ἀν-κρῶ* Α. Ρουμελ. (Φιλιπούπ.)

Ἐκ τοῦ ἐπίρρ. *ἀντικρύ*.

1) Μετβ. καὶ ἀμτβ. εἶμαι, εὐρίσκομαι ἀντικρύ τινος κοιν. καὶ Πόντ. (Κερασ.): *Τὸ σπῖτα μας ἀντικρύζει τὴ θά-λασσα. Τὸ χωριό μας ἀντικρύζει τὸ βουνὸ ἢ 'ς τὸ βουνὸ κοιν. Ἀδικρυζόσαι ὁ ἥλιος μὲ τὸ φεγγάρι Μύκ. || Ἄσμι.*

Τὰ μάτια μου 'ς τὰ μάτια σου ὅταν ἀντικρυθοῦνε, κάνουνε τρόπους δυνατοὺς νὰ μὴ φανερωθοῦνε

Ἰων. (Σμύρν.) Συνών. *ἀγναρτίζω* (I) 1. 2) Βλέπω τινὰ ἔκ τοῦ ἀντικρύ, ἀτενίζω, ἀντιμετωπίζω κοιν.: *Ἀπ' τὸ φόβο του δὲν ἀντικρύζει τὸν πατέρα του. Ἀμα τὸν ἀντίκρυσσε, ἐκρύωσε ἀπὸ τὸ φόβο του κοιν. Κάτι ἀντίκρυσσε ἡ δεῖνα (κάτι ἔβλεπε ἐμπρὸς τῆς, κάτι ἐλάμβανε εἰς τὰς χεῖρας' ὑπαι-νιγμὸς περὶ χρημάτων) Κίμωλ. 3) Ἐνεργ. καὶ μέσ. ἀντιλέγω, ἀνθαδιάζω Θράκ. (Σαρεκκλ. κ. ἀ.) Πόντ. (Κερασ. Οἶν. Σάντ. Τραπ.): *Ἡντιᾶν λέγ' αἶον, πάντα ἀντικρύζ' με (ἡντιᾶν = ὅ,τι) Τραπ. Τὸν ἀντικρύστηκε τὸ δάσκαλό του Σαρεκκλ. Ἐνθ' τὸν ἔλεγα αὐτά, χωρὶς νὰ ντροπιαστῇ μ' ἀν-ικρύστηκε Θράκ. 4) Συναντῶ σύννηθ.: Τὸν ἀντίκρυσσε βγαίνοντας ἀπὸ τὸ σπῖτα. Ἀντίκρυσσε τὸν δεῖνα 'ς τὸ δρόμο ποῦ πήγαινα σύννηθ. Μιὰ μέρα ἰκεῖ ποῦ πῆγι 'ς τ' ἀμπέλια τοὺν ἀντικρύζ' ἔνα τρανὸ τρανὸ φίδ' Ἀδριανούπ. || Ἄσμι.**

Μιὰ μέρ' ἀντικρυθήκαμε σὲ μιὰ μιλήξ τὸν κήπον,

βγῆκ' ἢ κυρὰ πὸ τὸ λουτρό κ' ἐγὼ ἀπ' τὸν μπαρπέρη

Ἡπ. 5) Οἰκονομικῶς, ἐπιφέρω ἐξίσωσιν μεταξὺ δοῦ-ναι καὶ λαβεῖν λόγ. σύννηθ.: *Ἀντικρύζω τὰ ἔξοδά μου - τὰς ὑποχρεώσεις μου κττ.*

ἀντίκρυθε ἐπίρρ. Πόντ. (Κερασ.)

Ἐκ τοῦ ἐπίρρ. *ἀντίκρυ* καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -θε.

Ἐκ τοῦ ἀπέναντι μέρους. Συνών. *ἀπαντίκρυ*.

ἀντίκρυμαν τό, Πόντ. (Τραπ.) *ἀντίκρυσμαν* Πόντ. (Σάντ.) *ἀντίκρυσμα* Πόντ. (Κοτύωρ.)

Ἐκ τοῦ ρ. *ἀντικρύνω*, δι' ὃ ἰδ. **ἀντικρυαίνω*.

**Ἀντικρύασμαν*, ὁ ἰδ.

ἀντίκρυσμα τό, κοιν. *ἀντίκρυσμαν* Πόντ. (Κερασ. Τραπ.)

Ἐκ τοῦ ρ. *ἀντικρύζω*.

1) Τὸ νὰ ἀντικρύζῃ, τὸ νὰ βλέπῃ τίς τινα, ἐνατένιςις πρὸς τινα κοιν.: *'Σ τὸ ἀντίκρυσμά της τὰ 'χασε. 2) Οἰκο-νομικῶς, ἐξίσωσις δοῦναι καὶ λαβεῖν λόγ. σύννηθ.: Γὰρ κάθε*

